

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 180 (XXIV) — Nr. 262

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Vineri, 20 aprilie 2012

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE	
Decizia nr. 132 din 16 februarie 2012 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 1 din Legea nr. 118/2010 privind unele măsuri necesare în vederea restabilirii echilibrului bugetar	2–4
Decizia nr. 157 din 23 februarie 2012 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 1 alin. (1) din Legea nr. 118/2010 privind unele măsuri necesare în vederea restabilirii echilibrului bugetar	4–6
Decizia nr. 166 din 28 februarie 2012 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 1 lit. f) din Legea nr. 119/2010 privind stabilirea unor măsuri în domeniul pensiilor	7–8
Decizia nr. 167 din 28 februarie 2012 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 1 lit. h), art. 2 alin. (4), art. 3, art. 4 alin. (1) lit. b) și alin. (2) și art. 12 din Legea nr. 119/2010 privind stabilirea unor măsuri în domeniul pensiilor	9–11
HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI	
297. — Hotărâre privind modificarea și completarea anexei nr. 41 la Hotărârea Guvernului nr. 1.705/2006 pentru aprobarea inventarului centralizat al bunurilor din domeniul public al statului	12–14
333. — Hotărâre privind suplimentarea bugetului Curții Constituționale pe anul 2012 pentru plata titlurilor executorii prevăzute de Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 71/2009 privind plata unor sume prevăzute în titluri executorii având ca obiect acordarea de drepturi salariale personalului din sectorul bugetar.....	15
ACTE ALE BĂNCII NAȚIONALE A ROMÂNIEI	
13. — Circulară privind ratele dobânzilor plătite la rezervele minime obligatorii începând cu perioada de aplicare 24 martie—23 aprilie 2012.....	15
14. — Circulară privind rata dobânzii penalizatoare pentru deficitele de rezerve minime obligatorii în monedă națională începând cu perioada de aplicare 24 aprilie—23 mai 2012	16

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 132

din 16 februarie 2012

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 1 din Legea nr. 118/2010 privind unele măsuri necesare în vederea restabilirii echilibrului bugetar

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Simina Gagu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Simona Ricu.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 1 și art. 2 din Legea nr. 118/2010 privind unele măsuri necesare în vederea restabilirii echilibrului bugetar, excepție ridicată de Alina Badiu în Dosarul nr. 3.789/62/2011 al Curții de Apel Brașov — Secția civilă și pentru cauze cu minori și de familie, de conflicte de muncă și asigurări sociale și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 1.276D/2011.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Magistratul-asistent referă asupra cauzei și arată că autorul excepției a transmis note scrise prin care susține admiterea excepției de neconstituționalitate.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care invocă jurisprudența în materie a Curții Constituționale și pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, ca neîntemeiată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 24 octombrie 2011, pronunțată în Dosarul nr. 3.789/62/2011, **Curtea de Apel Brașov — Secția civilă și pentru cauze cu minori și de familie, de conflicte de muncă și asigurări sociale a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 1 și art. 2 din Legea nr. 118/2010 privind unele măsuri necesare în vederea restabilirii echilibrului bugetar.**

Excepția a fost ridicată de Alina Badiu într-o cauză având ca obiect acordarea unor drepturi bănești.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține, în esență, că reducerea cu 25% a salariului reprezintă o măsură discriminatorie, de vreme ce afectează doar persoanele plătite din bugetul statului. Această diminuare încalcă dreptul de proprietate și dreptul la un nivel de trai decent.

Curtea de Apel Brașov — Secția civilă și pentru cauze cu minori și de familie, de conflicte de muncă și asigurări sociale apreciază că excepția invocată este neîntemeiată, având în vedere că diminuarea cuantumului salariului cu 25% se circumscrie motivelor expres prevăzute de art. 53 din Constituție. Arată că această diminuare este prevăzută prin Legea nr. 118/2010 și se impune pentru reducerea cheltuielilor bugetare, fiind determinată de amploarea și gravitatea crizei economice actuale.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, invocând jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

Avocatul Poporului invocă jurisprudența în materie a Curții Constituționale și consideră că prevederile legale criticate sunt constituționale, având în vedere marja de apreciere a statului în realizarea și garantarea drepturilor sociale și economice.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, notele scrise ale autorului excepției, concluziile procurorului, prevederile legale criticate, raportate la dispozițiile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate, astfel cum este reținut în dispozitivul încheierii de sesizare, îl constituie prevederile art. 1 și art. 2 din Legea nr. 118/2010 privind unele măsuri necesare în vederea restabilirii echilibrului bugetar, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 441 din 30 iunie 2010. Cu toate acestea, din examinarea considerentelor încheierii de sesizare și a notelor scrise ale autorului excepției, Curtea constată că, în realitate, critica vizează doar prevederile art. 1 din Legea nr. 118/2010, asupra cărora urmează să exercite controlul de constituționalitate. Aceste prevederi au următorul conținut: „(1) *Cuquantumul brut al*

salariilor/soldelor/indemnizațiilor lunare de încadrare, inclusiv sporuri, indemnizații și alte drepturi salariale, precum și alte drepturi în lei sau în valută, stabilite în conformitate cu prevederile Legii-cadru nr. 330/2009 privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice și ale Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 1/2010 privind unele măsuri de reîncadrare în funcții a unor categorii de personal din sectorul bugetar și stabilirea salariilor acestora, precum și alte măsuri în domeniul bugetar, se diminuează cu 25%.

(2) În situația în care din aplicarea prevederilor alin. (1) rezultă o valoare mai mică decât valoarea salariului de bază minim brut pe țară garantat în plată, suma care se acordă este de 600 lei.”

Autorul excepției de neconstituționalitate susține că textul de lege criticat încalcă dispozițiile din Constituție cuprinse în art. 16 privind egalitatea în drepturi, art. 20 referitor la tratatele internaționale privind drepturile omului și art. 47 privind nivelul de trai.

Totodată, sunt considerate ca fiind încălcate dispozițiile art. 14 privind interzicerea discriminării și art. 17 privind interzicerea abuzului de drept din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, precum și cele ale art. 1 privind protecția proprietății cuprinse în Primul Protocol adițional la Convenție.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că prevederile legale criticate referitoare la diminuarea cuantumului salariului personalului bugetar au avut o aplicabilitate limitată în timp, până la 31 decembrie 2010, potrivit art. 16 alin. (1) din Legea nr. 118/2010. Cu toate acestea, prevederile art. 1 din Legea nr. 118/2010 continuă să își producă efectele juridice în prezenta cauză, astfel încât, în lumina jurisprudenței sale (a se vedea Decizia nr. 766 din 15 iunie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 549 din 3 august 2011), Curtea urmează a analiza constituționalitatea prevederilor art. 1 din Legea nr. 118/2010.

În continuare, Curtea reține că soluția legislativă criticată a mai făcut obiect al controlului de constituționalitate, din perspectiva unor critici similare cu cele invocate în prezenta cauză (a se vedea Decizia nr. 872 din 25 iunie 2010 și Decizia nr. 874 din 25 iunie 2010, ambele publicate în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 433 din 28 iunie 2010, precum și Decizia nr. 1.155 din 13 septembrie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 757 din 27 octombrie 2011).

Astfel, raportat la critica de neconstituționalitate cu privire la încălcarea art. 16 din Constituție, Curtea a constatat că aceasta este neîntemeiată, întrucât angajații din mediul public nu se află în aceeași situație juridică precum cei din mediul privat. Cei care sunt angajați în raporturi de muncă în mediul bugetar sunt legați, în mod esențial, din punctul de vedere al sursei din care sunt alimentate salariile/indemnizațiile sau soldele, de bugetul public național, de încasările și de cheltuielile din acest buget, dezechilibrarea acestuia putând avea consecințe în ceea ce privește diminuarea cheltuielilor din acest buget. Or, salariile/indemnizațiile/soldele reprezintă astfel de cheltuieli — mai exact, cheltuieli de personal. În schimb, în mediul privat raporturile de muncă sunt guvernate întotdeauna de contractul individual de muncă încheiat între un angajat și un angajator.

Pe de altă parte, Curtea a reținut că salariile viitoare pe care angajatorul trebuie să le plătească angajatului nu intră în sfera

de aplicare a dreptului de proprietate, angajatul neavând un atare drept pentru salariile ce vor fi plătite în viitor de către angajator ca urmare a muncii viitoare prestate de angajat. Dreptul de proprietate al angajatului în privința salariului vizează numai sumele certe, lichide și exigibile.

În același timp, Curtea a observat că și Curtea Europeană a Drepturilor Omului, spre exemplu în Hotărârea din 31 mai 2011, pronunțată în Cauza *Maggio și alții împotriva Italiei*, paragraful 55, a reiterat jurisprudența sa cu privire la faptul că art. 1 din Primul Protocol adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale nu implică un drept la dobândirea proprietății (a se vedea, spre exemplu, Decizia nr. 1.155 din 13 septembrie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 757 din 27 octombrie 2011).

Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine reconsiderarea jurisprudenței Curții Constituționale, cele statuate prin deciziile menționate își păstrează valabilitatea și în cauza de față.

De altfel, și Curtea Europeană a Drepturilor Omului a statuat că măsura reducerii salariilor prevăzută de Legea nr. 118/2010 nu este contrară art. 1 din Primul Protocol adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților.

Astfel, în lumina principiilor stabilite în jurisprudența sa, instanța de contencios european al drepturilor omului a observat că măsura criticată nu a determinat suportarea unei sarcini disproporționate și excesive, incompatibilă cu dreptul la respectarea bunurilor garantat de articolul 1 din Primul Protocol adițional la Convenție. Curtea Europeană a Drepturilor Omului a considerat astfel că statul român nu a depășit marja sa de apreciere și nu a rupt justul echilibru între cerințele de interes general ale colectivității și protecția drepturilor fundamentale ale individului (a se vedea Decizia pronunțată în 6 decembrie 2011, în cauzele *Felicia Mihăieș împotriva României și Adrian Gavril Senteș împotriva României*, paragraful 21).

Distinct de acestea, Curtea constată că nu poate fi reținută nici încălcarea dispozițiilor constituționale privind nivelul de trai.

Astfel, Curtea a statuat că diminuarea cu 25% a cuantumului salariului/indemnizației/soldei este prevăzută prin Legea nr. 118/2010 și se impune pentru reducerea cheltuielilor bugetare. De asemenea, soluția legislativă cuprinsă în art. 1 din lege a fost determinată de apărarea „*securității naționale*”, noțiune înțeleasă în sensul unor aspecte din viața statului — precum cele economice, financiare, sociale — care ar putea afecta însăși ființa statului prin amploarea și gravitatea fenomenului.

În aceste condiții, stabilirea aceluși standard al nivelului de trai care poate fi considerat ca fiind decent trebuie apreciată de la caz la caz, în funcție de o serie de factori conjuncturali. Situația economică a țării, resursele de care dispune statul în vederea atingerii acestui obiectiv, dar și nivelul de dezvoltare al societății, gradul de cultură și civilizație la un anumit moment și modul de organizare a societății reprezintă deopotrivă coordonate care trebuie luate în considerare atunci când se evaluează nivelul «decent» al vieții. În concluzie, aprecierea modului și a măsurii în care statul reușește să ducă la îndeplinire obligația de a asigura un nivel de trai decent trebuie să fie raportată la acești factori, nefiind posibilă stabilirea unui standard fix, imuabil (a se vedea, spre exemplu, Decizia nr. 1.576 din 7 decembrie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 32 din 16 ianuarie 2012).

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 1 din Legea nr. 118/2010 privind unele măsuri necesare în vederea restabilirii echilibrului bugetar, excepție ridicată de Alina Badiu în Dosarul nr. 3.789/62/2011 al Curții de Apel Brașov — Secția civilă și pentru cauze cu minori și de familie, de conflicte de muncă și asigurări sociale.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 16 februarie 2012.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Simina Gagu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 157

din 23 februarie 2012

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 1 alin. (1) din Legea nr. 118/2010 privind unele măsuri necesare în vederea restabilirii echilibrului bugetar

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Simina Gagu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Antonia Constantin.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 1 alin. (1) din Legea nr. 118/2010 privind unele măsuri necesare în vederea restabilirii echilibrului bugetar, excepție ridicată de Ioan Băloi, Ion Covaciu, Rozalia Cherata, Iulică Dinulescu, Nicolae Liubici, Valentin Martalogu, Gheorghe Papavă, Similia Lia Sitaru, Mihai Miulescu, Puiu Mircea Alexa și Marin Minea în Dosarul nr. 438/101/2011 al Curții de Apel Craiova — Secția a II-a civilă și pentru conflicte de muncă și asigurări sociale și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 1.280D/2011.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, ca neîntemeiată, sens în care invocă jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 19 octombrie 2011, pronunțată în Dosarul nr. 438/101/2011, **Curtea de Apel Craiova — Secția a II-a civilă și pentru conflicte de muncă și asigurări sociale a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 1 alin. (1) din Legea nr. 118/2010 privind unele măsuri necesare în vederea restabilirii echilibrului bugetar.**

Excepția a fost ridicată de Ioan Băloi, Ion Covaciu, Rozalia Cherata, Iulică Dinulescu, Nicolae Liubici, Valentin Martalogu, Gheorghe Papavă, Similia Lia Sitaru, Mihai Miulescu, Puiu Mircea Alexa și Marin Minea, cu prilejul soluționării recursului declarat împotriva Sentinței nr. 213 din 2 martie 2011, pronunțată de Tribunalul Mehedinți într-o cauză având ca obiect anularea unui act.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorii acesteia susțin, în esență, că măsura reducerii cu 25% a cuantumului brut al salariilor, prevăzută de art. 1 alin. (1) din Legea nr. 118/2010, prin permanentizarea sa, este neconstituțională, deoarece determină suportarea unei sarcini disproporționate pentru salariați, fără a se lua în considerare vreo modalitate de compensare.

Susținând că nu se respectă Decizia Curții Constituționale nr. 874 din 25 iunie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 433 din 28 iunie 2010, autorii excepției consideră că obligația de restituire a 25% din salariu a fost transformată, dintr-o obligație de rezultat, într-o obligație de mijloace, ceea ce încalcă caracterul temporar al restrângerii exercițiului drepturilor salariale.

Totodată, precizează că salariul este o componentă a dreptului la muncă și reprezintă contraprestația angajatorului în raport cu munca prestată de către angajat în baza raportului de muncă, iar reducerea salariului pe termen nelimitat și lipsirea de dreptul de a mai primi vreodată sumele de care salariații au fost expropriati reprezintă o ingerință în dreptul de proprietate, de natură să aducă atingere substanței acestui drept. În același timp, imposibilitatea de a obține o despăgubire parțială, dar adecvată, în cadrul privării de proprietate, constituie o rupere a echilibrului între necesitatea protecției dreptului de proprietate și exigențele de ordin general, ceea ce este în contradicție cu art. 1 din Primul Protocol adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Curtea de Apel Craiova — Secția a II-a civilă și pentru conflicte de muncă și asigurări sociale reține că soluția legislativă criticată a mai făcut obiect al controlului de constituționalitate din perspectiva unor critici similare cu cele invocate în cauza de față și reiterează cele statuate de Curtea Constituțională prin deciziile nr. 872 din 25 iunie 2010 și nr. 874 din 25 iunie 2010, ambele publicate în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 433 din 28 iunie 2010.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, invocând jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

Avocatul Poporului consideră că prevederile legale criticate sunt constituționale. Subliniază că diminuarea cuantumului salariului/indemnizației/soldei s-a impus pentru reducerea cheltuielilor bugetare și a fost determinată de apărarea „*securității naționale*”, respectându-se un echilibru între cerințele de interes general ale colectivității și protecția drepturilor fundamentale ale individului. De asemenea, având în vedere marja de apreciere a statului în realizarea și garantarea drepturilor sociale și economice, consideră că textele de lege criticate nu contravin prevederilor actelor cu caracter internațional invocate, respectiv ale Convenției pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, prevederile legale criticate, raportate la dispozițiile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 1 alin. (1) din Legea nr. 118/2010 privind unele măsuri necesare în vederea restabilirii echilibrului bugetar, publicată în Monitorul Oficial al României nr. 441 din 30 iunie 2010, având următorul cuprins: „*Cuquantumul brut al salariilor/soldelor/indemnizațiilor lunare de încadrare, inclusiv sporuri, indemnizații și alte drepturi salariale, precum și alte drepturi în lei sau în valută, stabilite în conformitate cu*

prevederile Legii-cadru nr. 330/2009 privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice și ale Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 1/2010 privind unele măsuri de reîncadrare în funcții a unor categorii de personal din sectorul bugetar și stabilirea salariilor acestora, precum și alte măsuri în domeniul bugetar, se diminuează cu 25%.”

Autorii excepției de neconstituționalitate susțin că textul de lege criticat încalcă dispozițiile din Constituție cuprinse în art. 11 privind dreptul internațional și dreptul intern, art. 20 referitor la tratatele internaționale privind drepturile omului, art. 41 privind munca și protecția socială a muncii, art. 44 privind dreptul de proprietate privată, art. 47 privind nivelul de trai, art. 53 privind restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți și art. 148 privind integrarea în Uniunea Europeană.

Totodată, sunt invocate dispozițiile privind protecția proprietății cuprinse în art. 1 paragraful 1 din Primul Protocol adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale și Declarația Universală a Drepturilor Omului.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că prevederile legale criticate referitoare la diminuarea cuantumului salariului personalului bugetar au avut o aplicabilitate limitată în timp, până la 31 decembrie 2010, potrivit art. 16 alin. (1) din Legea nr. 118/2010. Cu toate acestea, prevederile art. 1 alin. (1) din Legea nr. 118/2010 continuă să își producă efectele juridice în prezenta cauză, astfel încât, în lumina jurisprudenței sale (a se vedea Decizia nr. 766 din 15 iunie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 549 din 3 august 2011), Curtea urmează a analiza constituționalitatea acestora.

În continuare, Curtea reține că soluția legislativă criticată a mai făcut obiect al controlului de constituționalitate, exercitat din perspectiva unor critici similare cu cele invocate în prezenta cauză (a se vedea Decizia nr. 872 din 25 iunie 2010 și Decizia nr. 874 din 25 iunie 2010, ambele publicate în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 433 din 28 iunie 2010, Decizia nr. 1.155 din 13 septembrie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 757 din 27 octombrie 2011, și Decizia nr. 132 din 16 februarie 2012, nepublicată până la data pronunțării prezentei decizii).*)

Astfel, Curtea a reținut, în esență, că dreptul la salariu este corolarul unui drept constituțional, și anume dreptul la muncă, iar diminuarea sa se constituie într-o veritabilă restrângere a exercițiului dreptului la muncă. Realizând o examinare a compatibilității dispozițiilor legale criticate cu fiecare dintre condițiile strict și limitativ prevăzute de Legea fundamentală pentru restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți, Curtea a constatat că măsura de diminuare a cuantumului salariului/indemnizației/soldei cu 25% constituie o restrângere a exercițiului dreptului constituțional la muncă ce afectează dreptul la salariu, cu respectarea însă a prevederilor art. 53 din Constituție.

În acest sens, Curtea a statuat că diminuarea cu 25% a cuantumului salariului/indemnizației/soldei este prevăzută prin Legea nr. 118/2010 și se impune pentru reducerea cheltuielilor bugetare.

Cu privire la proporționalitatea situației care a determinat restrângerea, Curtea a constatat că există o legătură de proporționalitate între mijloacele utilizate (reducerea cu 25% a cuantumului salariului/indemnizației/soldei) și scopul legitim urmărit (reducerea cheltuielilor bugetare/reechilibrarea bugetului de stat) și că există un echilibru între cerințele de interes general ale colectivității și protecția drepturilor fundamentale ale individului.

*) Decizia nr. 132 din 16 februarie 2012 este publicată în prezentul număr al Monitorului Oficial al României.

Totodată, Curtea a reținut că măsura legislativă criticată este aplicată în mod nediscriminatoriu, în sensul că reducerea de 25% se aplică tuturor categoriilor de personal bugetar, în același cuantum și mod. Curtea a observat că măsura criticată prezintă un caracter temporar, având o durată limitată în timp, și anume până la data de 31 decembrie 2010, tocmai pentru a nu se afecta substanța dreptului constituțional protejat.

Pe de altă parte, raportat la critica de neconstituționalitate cu privire la încălcarea normelor constituționale și convenționale privind proprietatea privată, Curtea a reținut că salariile viitoare pe care angajatorul trebuie să le plătească angajatului nu intră în sfera de aplicare a dreptului de proprietate, angajatul neavând un atare drept pentru salariile ce vor fi plătite în viitor de către angajator ca urmare a muncii viitoare prestate de angajat. Dreptul de proprietate al angajatului în privința salariului vizează numai sumele certe, lichide și exigibile.

De altfel, și Curtea Europeană a Drepturilor Omului a observat că măsura reducerii salariilor prevăzută de Legea nr. 118/2010 nu a determinat suportarea unei sarcini disproporționate și excesive, incompatibilă cu dreptul la respectarea bunurilor garantat de art. 1 din Primul Protocol adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale. În consecință, instanța de contencios european al drepturilor omului a considerat că statul român nu a depășit marja sa de apreciere și nu a rupt justul echilibru între cerințele de interes general ale colectivității și protecția drepturilor fundamentale ale individului (a se vedea Decizia pronunțată în 6 decembrie 2011, în cauzele *Felicia Mihăieș împotriva României* și *Adrian Gavril Senteș împotriva României*, paragraful 21).

De asemenea, Curtea Constituțională a constatat că nu poate fi reținută încălcarea dispozițiilor constituționale privind nivelul de trai.

Astfel, Curtea a statuat, în esență, că soluția legislativă privind diminuarea cu 25% a cuantumului salariului/indemnizației/soldei a fost determinată de apărarea „*securității naționale*”, noțiune înțeleasă în sensul unor aspecte din viața statului — precum cele economice, financiare, sociale — care ar putea afecta însăși ființa statului prin amploarea și gravitatea fenomenului.

În aceste condiții, stabilirea aceluși standard al nivelului de trai care poate fi considerat ca fiind decent trebuie apreciată de la

caz la caz, în funcție de o serie de factori conjuncturali. Situația economică a țării, resursele de care dispune statul în vederea atingerii acestui obiectiv, dar și nivelul de dezvoltare al societății, gradul de cultură și civilizație la un anumit moment și modul de organizare a societății reprezintă deopotrivă coordonate care trebuie luate în considerare atunci când se evaluează nivelul «decent» al vieții. În concluzie, aprecierea modului și a măsurii în care statul reușește să ducă la îndeplinire obligația de a asigura un nivel de trai decent trebuie să fie raportată la acești factori, nefiind posibilă stabilirea unui standard fix, imuabil (a se vedea, de exemplu, Decizia nr. 1.576 din 7 decembrie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 32 din 16 ianuarie 2012).

Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine reconsiderarea jurisprudenței Curții Constituționale, cele statuate prin deciziile menționate își păstrează valabilitatea și în cauza de față.

În altă ordine de idei, Curtea constată că nu pot fi reținute nici argumentele invocate de autorii excepției cu privire la nerespectarea Deciziei Curții Constituționale nr. 874 din 25 iunie 2010. Cu acel prilej, Curtea a impus o obligație de rezultat legiuitorului, aceea ca după 1 ianuarie 2011 să revină la cuantumul salariilor/indemnizațiilor și soldelor de dinainte de adoptarea acestor măsuri de diminuare, în condițiile încadrării în politicile sociale și de personal, care, la rândul lor, trebuie să se încadreze în nivelul cheltuielilor bugetare. Este în același timp o obligație sub condiție care va duce la revenirea etapizată a cuantumului drepturilor salariale la nivelul anterior Legii nr. 118/2010. Stabilirea modalității concrete de realizare a acestui proces este o prerogativă a legiuitorului, care va decide, în funcție de situația economico-financiară a țării, momentul îndeplinirii cât mai rapid a obligației sale de rezultat stabilite prin deciziile Curții Constituționale nr. 872 și 874 din 25 iunie 2010, în sensul revenirii cel puțin la cuantumul salariilor/indemnizațiilor și soldelor de dinainte de adoptarea Legii nr. 118/2010 (a se vedea Decizia nr. 1.655 din 28 decembrie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 51 din 20 ianuarie 2011).

În fine, referitor la invocarea în susținerea excepției a dispozițiilor constituționale ale art. 148, Curtea constată că acestea nu au nicio semnificație pentru soluționarea prezentei cauze.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 1 alin. (1) din Legea nr. 118/2010 privind unele măsuri necesare în vederea restabilirii echilibrului bugetar, excepție ridicată de Ioan Băloi, Ion Covaciu, Rozalia Cherata, Iulică Dinulescu, Nicolae Liubici, Valentin Martalogu, Gheorghe Papavă, Similia Lia Sitaru, Mihai Miulescu, Puiu Mircea Alexa și Marin Minea în Dosarul nr. 438/101/2011 al Curții de Apel Craiova — Secția a II-a civilă și pentru conflicte de muncă și asigurări sociale.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 23 februarie 2012.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Simina Gagu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 166

din 28 februarie 2012

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 1 lit. f) din Legea nr. 119/2010 privind stabilirea unor măsuri în domeniul pensiilor

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Irina Loredana Gulie	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Carmen-Cătălina Gliga.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 1 lit. f) din Legea nr. 119/2010 privind stabilirea unor măsuri în domeniul pensiilor, excepție invocată de Ștefan Ladislau Pillich în Dosarul nr. 7.951/117/2010 al Curții de Apel Cluj — Secția I civilă și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 1.258D/2011.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care solicită respingerea excepției ca neîntemeiată, invocând jurisprudența Curții Constituționale în această materie.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 5 octombrie 2011, pronunțată în Dosarul nr. 7.951/117/2010, **Curtea de Apel Cluj — Secția I civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 1 lit. f) din Legea nr. 119/2010 privind stabilirea unor măsuri în domeniul pensiilor**, excepție invocată de Ștefan Ladislau Pillich într-o cauză având ca obiect soluționarea contestației formulate împotriva deciziei de recalculare a unei pensii de serviciu, în temeiul actului normativ criticat.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține, în esență, că diminuarea substanțială a cuantumului pensiilor de serviciu, ca efect al recalculării acestora, are drept consecință nerespectarea condiției referitoare la caracterul rezonabil și proporțional al restrângerii exercițiului dreptului constituțional la pensie. Se mai arată că Legea nr. 119/2010 nu consfințește caracterul temporar al restrângerii exercițiului dreptului la pensie, ci stabilește în mod explicit o pierdere cu caracter permanent a pensiei de serviciu. Invocând cele statuate de Curtea Europeană a Drepturilor Omului în hotărârile pronunțate în cauzele *Kjartan Asmundsson contra Islandei*, *Moskal contra Poloniei* și *Banfield contra Regatului Unit*, precizează că pierderea ireversibilă a pensiei de serviciu echivalează cu o

expropriere ce nu satisface exigențele prevăzute de art. 1 din Primul Protocol adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Curtea de Apel Cluj — Secția I civilă apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, arătând că transformarea pensiei de serviciu în pensie contributivă nu îl privează pe autorul excepției de dreptul constituțional la pensie.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate invocate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției îl constituie prevederile art. 1 lit. f) din Legea nr. 119/2010 privind stabilirea unor măsuri în domeniul pensiilor, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 441 din 30 iunie 2010, potrivit căruia: „*Pe data intrării în vigoare a prezentei legi, următoarele categorii de pensii, stabilite pe baza legislației anterioare, devin pensii în înțelesul Legii nr. 19/2000 privind sistemul public de pensii și alte drepturi de asigurări sociale, cu modificările și completările ulterioare:*

(...)

f) pensiile de serviciu ale deputaților și senatorilor;”.

În opinia autorului excepției, prevederile legale criticate contravin dispozițiilor constituționale cuprinse în art. 1 alin. (5) privind obligativitatea respectării Constituției, a supremației sale și a legilor, art. 20 — *Tratatele internaționale privind drepturile omului*, art. 47 alin. (2) teza întâi referitor la dreptul cetățenilor la pensie și în art. 53 — *Restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți*.

Sunt invocate și prevederile art. 6 pct. 1 din Pactul internațional cu privire la drepturile economice, sociale și culturale, referitoare la recunoașterea și garantarea dreptului la muncă, și ale art. 1 — *Protecția proprietății* din Primul Protocol adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că prevederile Legii nr. 119/2010 privind stabilirea unor măsuri în domeniul pensiilor au mai fost supuse controlului de

constituționalitate, în raport cu o motivare similară celei din prezenta cauză și, de asemenea, față de aceleași dispoziții constituționale invocate.

Astfel, prin Decizia nr. 871 din 25 iunie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 433 din 28 iunie 2010, Curtea a statuat că pensia de serviciu are o componentă contributivă și una necontributivă, aceasta din urmă supusă practic condiției ca statul să dispună de resursele financiare pentru a putea acorda și alte drepturi de asigurări sociale față de cele pe care Constituția le precizează în mod expres. În aceste condiții, partea necontributivă a pensiei de serviciu, chiar dacă poate fi încadrată, potrivit interpretării pe care Curtea Europeană a Drepturilor Omului a dat-o art. 1 din Primul Protocol adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, în noțiunea de „bun”, ea reprezintă totuși, din această perspectivă, un drept câștigat numai cu privire la prestațiile de asigurări sociale realizate până la data intrării în vigoare a noii legi, iar suprimarea acestora pentru viitor nu are semnificația exproprierii.

În legătură cu invocarea prevederilor art. 53 din Constituție, s-a mai reținut, în decizia menționată, că aceste dispoziții constituționale sunt lipsite de relevanță, întrucât dreptul la pensie vizează pensia obținută în sistemul general de pensionare, neexistând un drept constituțional la pensie specială.

Pentru aceleași considerente, în prezenta cauză nu se poate reține încălcarea prevederilor referitoare la dreptul la muncă cuprinse în art. 6 pct. 1 din Pactul internațional cu privire la drepturile economice, sociale și culturale, referitoare la recunoașterea și garantarea dreptului la muncă.

De asemenea, prin Decizia nr. 1.285 din 29 septembrie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 828 din 23 noiembrie 2011, pronunțându-se asupra excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor Legii nr. 119/2010 privind stabilirea unor măsuri în domeniul pensiilor și, în special, ale art. 1 lit. f) și art. 3 din lege, Curtea a invocat jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, și anume hotărârile din 8 decembrie 2009 și din 31 mai 2011, pronunțate în cauzele *Muñoz Diaz împotriva Spaniei*, paragraful 44, respectiv *Maggio și alții împotriva Italiei*, paragraful 55. Instanța de contencios european al drepturilor omului a reiterat jurisprudența sa cu

privire la faptul că drepturile decurgând din sistemul de asigurări sociale sunt drepturi patrimoniale protejate de art. 1 din Primul Protocol adițional la Convenție, dar acest lucru nu înseamnă că implică un drept la o pensie într-un anumit quantum (a se vedea, în același sens, și hotărârile din 12 octombrie 2004 și 28 septembrie 2004, pronunțate în cauzele *Kjartan Asmundsson împotriva Islandei*, paragraful 39, respectiv *Kopecky împotriva Slovaciei*, paragraful 35). Reducerea sau încetarea plății unui anumit quantum al beneficiului acordat poate constitui o intervenție în privința bunului ce trebuie justificată (*Maggio și alții împotriva Italiei*, paragraful 58). S-a arătat că sistemul de securitate socială este expresia solidarității societății în raport cu membrii săi vulnerabili (*Maggio și alții împotriva Italiei*, paragraful 61), aspect esențial pe care Curtea de la Strasbourg l-a luat în seamă atunci când a analizat dacă restrângerea adusă implica o sarcină individuală excesivă. Curtea a mai arătat că statele au o marjă largă de apreciere atunci când reglementează sistemul de pensii (paragraful 63) și că scăderea quantumului pensiei cu aproape 50% nu este de natură să știrbească esența dreptului la pensie, reclamantul fiind obligat să suporte o scădere rezonabilă și proporțională (paragrafele 62 și 63). Nu în ultimul rând, din paragraful 63 al hotărârii reiese că o reducere a quantumului pensiei în vederea egalizării unor stări de fapt existente este de dorit, respectiv acordarea unui quantum al pensiei în funcție de contribuțiile depuse, și nu în funcție de quantumul concret al salariului (*sistem contributiv versus sistem retributiv*); în aceste condiții, pierderea parțială a unei părți din pensie nu este o sarcină individuală excesivă (paragraful 63).

Întrucât criticile de neconstituționalitate din prezenta cauză privesc aspecte similare cu cele relevate în jurisprudența Curții și având în vedere că nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea jurisprudenței acesteia, considerentele și soluțiile deciziilor menționate își păstrează valabilitatea și în cauza de față.

Distinct de cele arătate, Curtea mai constată că, în prezenta cauză, invocarea încălcării principiului constituțional al obligativității respectării Constituției, a supremației sale și a legilor este neîntemeiată, având în vedere că prevederile legale criticate sunt conforme dispozițiilor constituționale indicate.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu majoritate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 1 lit. f) din Legea nr. 119/2010 privind stabilirea unor măsuri în domeniul pensiilor, excepție invocată de Ștefan Ladislau Pillich în Dosarul nr. 7.951/117/2010 al Curții de Apel Cluj — Secția I civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 28 februarie 2012.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,

AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Irina Loredana Gulie

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 167

din 28 februarie 2012

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 1 lit. h), art. 2 alin. (4), art. 3, art. 4 alin. (1) lit. b) și alin. (2) și art. 12 din Legea nr. 119/2010 privind stabilirea unor măsuri în domeniul pensiilor

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Irina Loredana Gulie	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Carmen-Cătălina Gliga.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 1 lit. h), art. 2—5 și art. 12 din Legea nr. 119/2010 privind stabilirea unor măsuri în domeniul pensiilor, excepție invocată de Curtea de Apel Iași — Secția litigii de muncă și asigurări sociale, din oficiu, în Dosarul nr. 7.734/99/2010 și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 1.273D/2011.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Curtea dispune a se face apelul și în dosarele nr. 1.366D/2011, nr. 1.367D/2011 și nr. 1.456D/2011, având ca obiect excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 1 lit. h), art. 2—5 și art. 12 din Legea nr. 119/2010 privind stabilirea unor măsuri în domeniul pensiilor, excepție invocată de Curtea de Apel Iași — Secția litigii de muncă și asigurări sociale, din oficiu, în dosarele nr. 258/89/2011, nr. 8.919/99/2010 și nr. 3.827/99/2011.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Curtea, având în vedere identitatea de obiect a excepțiilor de neconstituționalitate invocate în dosarele nr. 1.273D/2011, nr. 1.366D/2011, nr. 1.367D/2011 și nr. 1.456D/2011, pune în discuție, din oficiu, problema conexării cauzelor.

Reprezentantul Ministerului Public apreciază ca fiind întrunite condițiile conexării dosarelor.

Reținând identitatea de obiect, în temeiul art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, Curtea dispune conexarea dosarelor nr. 1.366D/2011, nr. 1.367D/2011 și nr. 1.456D/2011 la Dosarul nr. 1.273D/2011, care este primul înregistrat.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care solicită respingerea excepției ca neîntemeiată, invocând jurisprudența Curții Constituționale în această materie.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, constată următoarele:

Prin încheierile din 7 octombrie 2011, 18 octombrie 2011, 1 noiembrie 2011 și 15 noiembrie 2011, pronunțate în dosarele nr. 7.734/99/2010, nr. 258/89/2011, nr. 8.919/99/2010 și nr. 3.827/99/2011, **Curtea de Apel Iași — Secția litigii de muncă și asigurări sociale a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 1 lit. h), art. 2—5 și art. 12 din Legea nr. 119/2010 privind stabilirea unor măsuri în domeniul pensiilor**, excepție invocată de instanța de judecată, din oficiu, în cauze având ca obiect soluționarea contestațiilor formulate împotriva deciziilor de recalculare a pensiilor de serviciu, în temeiul actului normativ criticat.

În motivarea excepției de neconstituționalitate instanța de judecată arată că dispozițiile Convenției pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale au forță constituțională și supralegislativă, iar normele juridice internaționale au aplicabilitate directă în dreptul intern. Potrivit jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului, jurisdicțiile naționale au obligația să interpreteze și să aplice normele de drept intern în conformitate cu dispozițiile Convenției, din care face parte și jurisprudența instanței de contencios european al drepturilor omului. Invocă cele reținute în Hotărârea din 30 mai 2000, pronunțată în Cauza *Carbonara și Ventura împotriva Italiei*, Hotărârea din 22 martie 2001, pronunțată în Cauza *Streletz, Kessler și Krenz împotriva Germaniei*, Hotărârea din 18 iunie 1971, pronunțată în Cauza *De Wilde, Ooms și Versyp împotriva Belgiei*, Hotărârea din 16 septembrie 1996, pronunțată în Cauza *Gaygusuz împotriva Austriei*, Hotărârea din 26 noiembrie 2002, pronunțată în Cauza *Buchen împotriva Cehiei*, Hotărârea din 12 aprilie 2006, pronunțată în Cauza *Stec și alții împotriva Regatului Unit*, Hotărârea din 12 octombrie 2004, pronunțată în Cauza *Kjartan Asmundsson împotriva Islandei*, Hotărârea din 12 aprilie 2006, pronunțată în Cauza *Muller împotriva Austriei*, Hotărârea din 18 noiembrie 2004, pronunțată în Cauza *Pravednaya împotriva Austriei*, Hotărârea din 20 noiembrie 1995, pronunțată în Cauza *Pressos Compania Naviera SA și alții împotriva Belgiei*, și Hotărârea din 18 februarie 2009, pronunțată în Cauza *Andrejeva împotriva Letoniei*.

În lumina acestei jurisprudențe, instanța de judecată apreciază că reducerea substanțială a pensiilor de serviciu, în temeiul dispozițiilor legale criticate, chiar dacă recalcularea se face pentru viitor, constituie o încălcare a dreptului de proprietate ce are semnificația unei exproprieri. În plus, dispozițiile constituționale cuprinse în art. 47 alin. (2) nu disting între pensia contributivă și cea necontributivă, astfel încât pensia stabilită printr-o lege în vigoare la data deschiderii drepturilor de pensie reprezintă un drept constituțional, iar cuantumul său nu poate fi diminuat printr-o lege ulterioară. Prin urmare, dispozițiile legale criticate au semnificația neregulării de către stat a principiilor prevăzute de legea anterioară, care au stat la baza stabilirii pensiilor de serviciu, ceea ce afectează stabilitatea circuitului civil și aduce atingere drepturilor câștigate. Sunt încălcate și dispozițiile art. 53 din Constituție, deoarece

invocarea, în cuprinsul expunerii de motive a Legii nr. 119/2010, a emiterii acestui act normativ pe fondul extinderii crizei economice în cursul anului 2010, nu este de natură să justifice în mod obiectiv afectarea dreptului fundamental la pensie și a nivelului de trai decent ale categoriilor sociale afectate, măsura neavând nici caracter temporar. În opinia instanței, nu este respectat nici principiul proporționalității măsurii de restrângere și nici justul echilibru ce trebuie păstrat între interesul public, respectiv asigurarea unui sistem unitar de pensii, și protecția dreptului de proprietate.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate invocate.

Guvernul, exprimându-și opinia asupra excepției de neconstituționalitate ce formează obiectul dosarelor nr. 1.366D/2011 și nr. 1.367D/2011, consideră că aceasta este neîntemeiată, invocând în acest sens jurisprudența Curții Constituționale în materie.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției, astfel cum a fost formulat, îl constituie prevederile art. 1 lit. h), art. 2—5 și art. 12 din Legea nr. 119/2010 privind stabilirea unor măsuri în domeniul pensiilor, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 441 din 30 iunie 2010. În realitate, în raport cu fondul cauzelor deduse judecării instanței judecătorești, rezultă că sunt criticate prevederile art. 1 lit. h), art. 2 alin. (4), art. 3, art. 4 alin. (1) lit. b) și alin. (2) și art. 12 din Legea nr. 119/2010 privind stabilirea unor măsuri în domeniul pensiilor, texte asupra cărora Curtea urmează a se pronunța.

Textele de lege criticate au următorul cuprins:

— Art. 1 lit. h): „Pe data intrării în vigoare a prezentei legi, următoarele categorii de pensii, stabilite pe baza legislației anterioare, devin pensii în înțelesul Legii nr. 19/2000 privind sistemul public de pensii și alte drepturi de asigurări sociale, cu modificările și completările ulterioare: (...)”

h) pensiile de serviciu ale personalului Curții de Conturi.”;

— Art. 2 alin. (4): „(4) Pensiile de serviciu, altele decât cele menționate la alin. (1)—(3), dintre cele prevăzute la art. 1, devin pensii pentru limită de vârstă în înțelesul Legii nr. 19/2000, cu modificările și completările ulterioare.”;

— Art. 3: „(1) Pensiile prevăzute la art. 1, stabilite potrivit prevederilor legilor cu caracter special, convenite sau aflate în plată, se recalculează prin determinarea punctajului mediu anual și a cuantumului fiecărei pensii, utilizând algoritmul de calcul prevăzut de Legea nr. 19/2000, cu modificările și completările ulterioare.

(2) În situația pensiilor dintre cele prevăzute la alin. (1), care au fost stabilite în baza legilor speciale, pensia din sistemul public se determină considerându-se a fi îndeplinite condițiile de acordare prevăzute de Legea nr. 19/2000, cu modificările și completările ulterioare.

(3) În termen de 15 zile de la data intrării în vigoare a prezentei legi, se elaborează metodologia de recalculare a pensiilor prevăzute la art. 1, care se aprobă prin hotărâre a Guvernului.”;

— Art. 4: „(1) Recalcularea pensiilor prevăzute la art. 1 se realizează de către instituțiile în evidența cărora se află persoanele beneficiare, după cum urmează: (...)”

b) într-o perioadă de 30 de zile de la data intrării în vigoare a hotărârii Guvernului prevăzute la art. 3 alin. (3), pentru pensiile prevăzute la art. 1 lit. c)—h).

(2) Cuantumul pensiilor recalculate potrivit prevederilor alin. (1) se stabilește în baza punctajului mediu anual, determinat potrivit prevederilor Legii nr. 19/2000, cu modificările și completările ulterioare, și se plătește de la data de întâi a lunii următoare expirării perioadei de recalculare prevăzute la alin. (1) lit. a) sau b), după caz.”;

— Art. 12: „Persoanele ale căror drepturi la pensie sunt stabilite, în condițiile legii, ulterior datei intrării în vigoare a prezentei legi vor fi supuse automat procesului de recalculare, astfel cum este reglementat de prezenta lege.”

În opinia instanței de judecată, prevederile legale criticate contravin dispozițiilor constituționale cuprinse în art. 20 — *Tratatele internaționale privind drepturile omului*, art. 47 alin. (2) referitor la dreptul cetățenilor la pensie și art. 53 — *Restrângerea execuțiilor unor drepturi sau al unor libertăți*.

Sunt invocate și prevederile art. 1 — *Protecția proprietății* din Primul Protocol adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că prevederile art. 1 lit. h) și art. 3 din actul normativ criticat au mai constituit obiect al controlului de constituționalitate, în raport cu argumente similare celor invocate în prezenta cauză.

Astfel, prin Decizia 1.381 din 18 octombrie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 838 din 25 noiembrie 2011, Curtea, a statuat că, în privința auditorilor publici externi, considerentele care au stat la baza Deciziei nr. 871 din 25 iunie 2010, cu corectivul adus prin Decizia nr. 873 din 25 iunie 2010, își mențin pe deplin valabilitatea.

Astfel, conformându-se dispozițiilor art. 15 alin. (2) din Constituție, textele de lege criticate afectează pensiile speciale doar pe viitor și numai în ceea ce privește cuantumul acestora. Celelalte condiții privind acordarea acestora, respectiv stagiul efectiv de activitate în profesie și vârsta eligibilă nu sunt afectate de noile reglementări. De asemenea, soluția legislativă criticată nu se răsfrânge asupra prestațiilor deja obținute anterior intrării sale în vigoare, ce constituie *facta praeterita*.

Curtea a considerat că pensiile speciale pot fi eliminate doar dacă există o rațiune, o cauză suficient de puternică spre a duce în final la diminuarea prestațiilor sociale ale statului sub forma pensiei. Or, această rațiune este reprezentată de necesitatea reformării sistemului de pensii, reechilibrării sale, eliminării inechităților existente în sistem și, nu în ultimul rând, de situația de criză economică și financiară cu care se confruntă statul, privind bugetul de stat, precum și pe cel al asigurărilor sociale de stat. De aceea, eliminarea pensiilor speciale nu poate fi considerată ca fiind arbitrară; de asemenea, Curtea a constatat că măsura criticată nu impune o sarcină excesivă destinatarilor

pensiilor speciale și nu prevede diferențieri procentuale pentru aceeași categorie socioprofesională.

Curtea a mai statuat că partea necontributivă a pensiei de serviciu, chiar dacă poate fi încadrată, potrivit interpretării pe care Curtea Europeană a Drepturilor Omului a dat-o art. 1 din Primul Protocol adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, în noțiunea de „bun”, ea reprezintă totuși, din această perspectivă, un drept câștigat numai cu privire la prestațiile de asigurări sociale realizate până la data intrării în vigoare a noii legi, iar eliminarea acestora pentru viitor nu are semnificația exproprierii.

Curtea a arătat în privința pretensei încălcări a art. 47 din Constituție că drepturile rezultate din actul de pensionare sunt previzibile, și anume îndrituirea persoanei la cuantumul aferent pensiei din sistemul contributiv de pensionare, restul cuantumului pensiei (cea suplimentară) fiind supus unor elemente variabile, cum ar fi voința legiuitorului și resursele financiare ale statului care pot fi alocate în această direcție.

Curtea a mai constatat că invocarea dispozițiilor constituționale cuprinse în art. 53 este lipsită de relevanță, întrucât dreptul la pensie vizează pensia obținută în sistemul general de pensionare, neexistând un drept constituțional la pensie specială, deci la suplimentul financiar acordat de stat.

De altfel, și Curtea Europeană a Drepturilor Omului, de exemplu prin hotărârile din 8 decembrie 2009 și 31 mai 2011, pronunțate în cauzele *Muñoz Diaz împotriva Spaniei*, paragraful 44, respectiv *Maggio și alții împotriva Italiei*, paragraful 55, a arătat că, potrivit acesteia, drepturile decurgând din sistemul de asigurări sociale sunt drepturi patrimoniale protejate de art. 1 din Protocolul adițional la Convenție, dar acest lucru nu înseamnă că implică un drept la o pensie într-un anumit cuantum (a se vedea, în același sens, și hotărârile din 12 octombrie 2004 și 28 septembrie 2004, pronunțate în cauzele *Kjartan Asmundsson împotriva Islandei*, paragraful 39, respectiv *Kopecky împotriva Slovaciei*, paragraful 35). Reducerea sau încetarea plății unui anumit cuantum al pensiei poate constitui o intervenție în privința acesteia ce trebuie justificată de către stat, fiind expresia solidarității societății în raport cu membrii săi (*Maggio și alții împotriva Italiei*, paragraful 61), aspect esențial

pe care Curtea de la Strasbourg l-a luat în seamă atunci când a analizat dacă restrângerea adusă implica o sarcină individuală excesivă. Curtea a mai arătat că statele au o marjă largă de apreciere atunci când reglementează sistemul de pensii și că diminuarea cuantumului pensiei cu aproape 50% nu este de natură să știrbească esența dreptului la pensie, reclamantul fiind obligat să suporte o scădere rezonabilă și proporțională (paragrafele 62 și 63). Nu în ultimul rând, din hotărâre reiese că o reducere a cuantumului pensiei în vederea egalizării unor stări de fapt existente este de dorit, respectiv acordarea unui cuantum al pensiei în funcție de contribuție, și nu în funcție de cuantumul concret al salariului (*sistem contributiv versus sistem retributiv*); în aceste condiții, pierderea parțială a unei părți din pensie nu este o sarcină individuală excesivă.

Totodată, conform jurisprudenței Curții, dreptul la pensie nu este afectat decât atunci când este redusă pensia contributivă (a se vedea Decizia nr. 872 și Decizia nr. 874 din 25 iunie 2010, publicate în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 433 din 28 iunie 2010); or, în cauza de față nu se pune o atare problemă, pensia contributivă nefiind în niciun fel afectată.

Întrucât în prezenta cauză nu au fost relevate elemente noi, de natură să justifice reconsiderarea jurisprudenței în materie a Curții Constituționale, soluția și considerentele deciziilor amintite își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

Pentru aceleași considerente, Curtea constată că este neîntemeiată și excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 2 alin. (4) din actul normativ criticat.

În ceea ce privește prevederile art. 4 alin. (1) lit. b) și alin. (2) și art. 12 din Legea nr. 119/2010, Curtea constată că acestea nu contravin dispozițiilor constituționale invocate, ci reprezintă prevederi de natură tehnică, prin care legiuitorul stabilește modalitatea concretă de calcul al pensiilor stabilite potrivit actului normativ criticat, prin trimiterea la Legea nr. 19/2000 privind sistemul public de pensii și alte drepturi de asigurări sociale, în prezent trimiterea vizând Legea nr. 263/2010 privind sistemul unitar de pensii publice.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu majoritate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 1 lit. h), art. 2 alin. (4), art. 3, art. 4 alin. (1) lit. b) și alin. (2) și art. 12 din Legea nr. 119/2010 privind stabilirea unor măsuri în domeniul pensiilor, excepție invocată de Curtea de Apel Iași — Secția litigii de muncă și asigurări sociale, din oficiu, în dosarele nr. 7.734/99/2010, nr. 258/89/2011, nr. 8.919/99/2010 și nr. 3.827/99/2011.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 28 februarie 2012.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,

AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Irina Loredana Gulie

HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRĂRE

privind modificarea și completarea anexei nr. 41 la Hotărârea Guvernului nr. 1.705/2006 pentru aprobarea inventarului centralizat al bunurilor din domeniul public al statului

În temeiul art. 108 din Constituția României, republicată, și al art. 20 alin. (1) din Legea nr. 213/1998 privind bunurile proprietate publică, cu modificările și completările ulterioare,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Art. I. — Anexa nr. 41 la Hotărârea Guvernului nr. 1.705/2006 pentru aprobarea inventarului centralizat al bunurilor din domeniul public al statului, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.020 și 1.020 bis din 21 decembrie 2006, cu modificările și completările ulterioare, se modifică și se completează după cum urmează:

1. Valoarea de inventar a unor imobile aflate în administrarea Serviciului de Informații Externe se modifică, potrivit anexei nr. 1.

2. Se aprobă înscrierea în inventarul centralizat al bunurilor din domeniul public al statului a imobilului rezultat ca urmare a punerii în funcțiune a unor investiții, în condițiile legii, având datele de identificare prevăzute în anexa nr. 2.

3. Se aprobă înscrierea în inventarul centralizat al bunurilor din domeniul public al statului a imobilului rezultat ca urmare a măsurătorilor cadastrale ale imobilului cu nr. MFP 97055 și alipirii acestuia la imobilul cu nr. MFP 97030, având datele de identificare prevăzute în anexa nr. 3.

Art. II. — Serviciul de Informații Externe împreună cu Ministerul Finanțelor Publice vor opera modificările corespunzătoare ale anexei nr. 41 la Hotărârea Guvernului nr. 1.705/2006 pentru aprobarea inventarului centralizat al bunurilor din domeniul public al statului, cu modificările și completările ulterioare.

Art. III. — Anexele nr. 1—3 fac parte integrantă din prezenta hotărâre.

PRIM-MINISTRU
MIHAI-RĂZVAN UNGUREANU

Contrasemnează:
Directorul Serviciului de Informații Externe,
Teodor-Viorel Meleşcanu
Ministrul finanțelor publice,
Bogdan Alexandru Drăgoi

București, 11 aprilie 2012.
Nr. 297.

ANEXA Nr. 1

DATELE DE IDENTIFICARE a imobilelor a căror valoare de inventar se modifică

Nr. M.F.P.	Codul de clasificare	Denumirea	Datele de identificare		Anul dobândirii/ dării în folosință	Valoarea de inventar (lei)
			Adresa			
92	8.19.01	CLĂDIRE	Municipiul București		1995	28.132.579,74
93	8.19.01	CLĂDIRE	Municipiul București		1994	3.414.451,45
96971	8.19.01	CLĂDIRE	Municipiul București		1999	13.592.646,04
96976	8.19.01	CLĂDIRE	Județul Ilfov		1992	1.827.009,25
96979	8.19.01	CLĂDIRE	Județul Călărași		1998	2.600.354,23
96980	8.19.01	CLĂDIRE	Județul Călărași		1998	1.035.789,47
96981	8.19.01	CLĂDIRE	Județul Călărași		1998	608.324,17
96982	8.19.01	CLĂDIRE	Județul Călărași		1998	1.008.878,42
96983	8.19.01	CLĂDIRE	Județul Călărași		1998	857.434,51
96984	8.19.01	CLĂDIRE	Județul Călărași		1998	857.434,51
96985	8.19.01	CLĂDIRE	Județul Călărași		1998	857.434,51
96987	8.19.01	CLĂDIRE	Județul Călărași		1998	3.577.894,72
96988	8.19.01	CLĂDIRE	Județul Călărași		1998	6.443.207,40

Nr. M.F.P.	Codul de clasificare	Denumirea	Datele de identificare	Anul dobândirii/ dării în folosință	Valoarea de inventar (lei)
			Adresa		
96989	8.19.01	CLĂDIRE	Județul Constanța	1966	3.572.420,32
96990	8.19.01	CLĂDIRE	Județul Prahova	1981	1.391.900,22
96991	8.19.01	CLĂDIRE	Județul Brașov	1995	2.390.976,70
96992	8.19.01	CLĂDIRE	Județul Ilfov	1940	67.005,55
96997	8.19.01	CLĂDIRE	Municipiul București	1969	348.631,67
96998	8.19.01	CLĂDIRE	Municipiul București	1996	803.627,09
96999	8.19.01	CLĂDIRE	Municipiul București	1986	138.840,97
97000	8.19.01	CLĂDIRE	Municipiul București	1992	334.271,50
97001	8.19.01	CLĂDIRE	Municipiul București	1986	119.755,86
97002	8.19.01	CLĂDIRE	Județul Ilfov	1986	172.254,39
97003	8.19.01	CLĂDIRE	Municipiul București	1977	1.290.565,08
97006	8.19.01	CLĂDIRE	Municipiul București	1972	7.202.676,95
97007	8.19.01	CLĂDIRE	Municipiul București	1972	1.760.314,29
97008	8.19.01	CLĂDIRE	Municipiul București	1977	1.172.300,71
97009	8.19.01	CLĂDIRE	Municipiul București	1977	64.586,01
97010	8.19.01	CLĂDIRE	Municipiul București	1977	1.177.708,93
97012	8.19.01	CLĂDIRE	Municipiul București	1980	4.274.216,78
97017	8.19.01	CLĂDIRE	Municipiul București	1985	101.159,01
97019	8.19.01	CLĂDIRE	Municipiul București	1996	267.948,02
97020	8.19.01	CLĂDIRE	Județul Ilfov	1967	846.769,96
97022	8.19.01	CLĂDIRE	Județul Ilfov	1973	3.218.916,17
97023	8.19.01	CLĂDIRE	Județul Ilfov	1966	7.940.611,22
97024	8.19.01	CLĂDIRE	Județul Ilfov	1966	5.396.361,49
97029	8.19.01	TEREN	Municipiul București	1999	1.782.614,62
97031	8.19.01	TEREN	Municipiul București	1951	12.685,19
97032	8.19.01	TEREN	Municipiul București	1945	5.074.344,60
97033	8.19.01	TEREN	Județul Ilfov	1951	162.727,19
97034	8.19.01	TEREN	Județul Călărași	1998	3.023.825,44
97036	8.19.01	TEREN	Județul Constanța	1994	2.625.016,86
97037	8.19.01	TEREN	Județul Brașov	1995	3.109.894,23
97038	8.19.01	TEREN	Județul Ilfov	1999	48.155,58
97039	8.19.01	TEREN	Municipiul București	1970	3.501.518,77
97040	8.19.01	TEREN	Municipiul București	1940	652.133,74
97041	8.19.01	TEREN	Municipiul București	1970	19.507.442,88
97042	8.19.01	TEREN	Județul Ilfov	1986	43.454,46
97043	8.19.01	TEREN	Municipiul București	1954	1.304.874,26
97044	8.19.01	TEREN	Municipiul București	1971	6.701.541,15
97045	8.19.01	TEREN	Municipiul București	1961	2.367.130,91
97046	8.19.01	TEREN	Municipiul București	1966	1.793.449,78
97047	8.19.01	TEREN	Municipiul București	1941	1.707.685,32
97048	8.19.01	TEREN	Municipiul București	1936	3.929.336,24
97049	8.19.01	TEREN	Municipiul București	1942	3.402.260,31
97050	8.19.01	TEREN	Județul Ilfov	1938	2.701.379,49
97051	8.19.01	TEREN	Județul Ilfov	1966	4.759.448,92
97052	8.19.01	TEREN	Județul Ilfov	1940	3.966.613,86

Nr. M.F.P.	Codul de clasificare	Denumirea	Datele de identificare		Anul dobândirii/ dării în folosință	Valoarea de inventar (lei)
			Adresa			
97053	8.19.01	TEREN	Municipiul București		1988	1.702.269,11
97054	8.19.01	TEREN	Județul Prahova		1969	359.410,22
97056	8.19.01	TEREN	Municipiul București		1998	582.756,87
97057	8.19.01	TEREN	Municipiul București		1994	11.751.570,28
106592	8.19.01	TEREN	Județul Prahova		1981	305.889,66
120852	8.19.01	TEREN	Județul Tulcea		2001	37.299,25
147514	8.19.01	CLĂDIRE	Județul Constanța		1972	2.332.354,79
147515	8.19.01	CLĂDIRE	Județul Constanța		1983	1.249.949,25
147516	8.19.01	TEREN	Județul Constanța		1972	2.593.354,86
150156	8.19.01	CLĂDIRE	Municipiul București		1996	2.631.167,02
150157	8.19.01	TEREN	Municipiul București		1996	548.396,38
151891	8.19.01	CLĂDIRE	Municipiul București		2005	24.745.537,46
151892	8.19.01	CLĂDIRE	Municipiul București		2005	10.381.622,06
151893	8.19.01	CLĂDIRE	Municipiul București		2005	10.481.059,19
151894	8.19.01	CLĂDIRE	Municipiul București		2005	7.899.499,79
152712	8.19.01	TEREN	Municipiul București		2006	93.133.561,16

ANEXA Nr. 2

DATELE DE IDENTIFICARE

**a imobilului care se introduce în inventarul centralizat al bunurilor din domeniul public al statului,
ca urmare a punerii în funcțiune a unor investiții**

Nr. M.F.P.	Codul de clasificare	Denumirea	Datele de identificare		Anul dobândirii/ dării în folosință	Valoarea de inventar (lei)
			Adresa			
— se va atribui —	8.19.01	CLĂDIRE	Județul Călărași		2011	3.839.640,48

ANEXA Nr. 3

DATELE DE IDENTIFICARE

**a imobilului care se introduce în inventarul centralizat al bunurilor din domeniul public al statului,
ca urmare a măsurătorilor cadastrale ale imobilului cu nr. MFP 97055 și alipirii acestuia la imobilul cu nr. MFP 97030**

Nr. MFP	Codul de clasificare	Denumirea	Datele de identificare		Anul dobândirii/ dării în folosință	Valoarea de inventar (lei)
			Descrierea tehnică (pe scurt)	Adresa		
— se va atribui —	8.19.01	teren	S = 22.332 mp	Municipiul București	2012	7.127.137,36

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE

**privind suplimentarea bugetului Curții Constituționale pe anul 2012
pentru plata titlurilor executorii prevăzute de Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 71/2009
privind plata unor sume prevăzute în titluri executorii având ca obiect acordarea
de drepturi salariale personalului din sectorul bugetar**

În temeiul art. 108 din Constituția României, republicată, și al art. 43 alin. (2) din Legea bugetului de stat pe anul 2012 nr. 293/2011,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Art. 1. — Se aprobă suplimentarea bugetului Curții Constituționale pe anul 2012 cu suma de 75 mii lei, la capitolul 51.01 „Autorități publice și acțiuni externe”, titlul 10 „Cheltuieli de personal”, din suma globală prevăzută cu această destinație în bugetul Ministerului Finanțelor Publice — „Acțiuni generale”.

Art. 2. — Sumele alocate potrivit prezentei hotărâri vor fi utilizate pentru plata titlurilor executorii prevăzute de

Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 71/2009 privind plata unor sume prevăzute în titluri executorii având ca obiect acordarea de drepturi salariale personalului din sectorul bugetar, aprobată cu modificări prin Legea nr. 230/2011.

Art. 3. — Ministerul Finanțelor Publice este autorizat să introducă, la propunerea ordonatorului principal de credite, modificările corespunzătoare în structura bugetului de stat și în volumul și în structura bugetului Curții Constituționale.

PRIM-MINISTRU
MIHAI-RĂZVAN UNGUREANU

Contrasemnează:
Secretarul general al Guvernului,
Dézsö Attila
Președintele Curții Constituționale,
Augustin Zegrean
Ministrul finanțelor publice,
Bogdan Alexandru Drăgoi

București, 18 aprilie 2012.
Nr. 333.

ACTE ALE BĂNCII NAȚIONALE A ROMÂNIEI

BANCA NAȚIONALĂ A ROMÂNIEI

CIRCULARĂ

**privind ratele dobânzilor plătite la rezervele minime obligatorii
începând cu perioada de aplicare 24 martie—23 aprilie 2012**

În baza dispozițiilor art. 5 și art. 8 alin. (3) din Legea nr. 312/2004 privind Statutul Băncii Naționale a României,

în aplicarea prevederilor art. 15—17 din Regulamentul Băncii Naționale a României nr. 6/2002 privind regimul rezervelor minime obligatorii, cu modificările și completările ulterioare,

în temeiul art. 48 din Legea nr. 312/2004,

Consiliul de administrație al Băncii Naționale a României hotărâște:

Începând cu perioada de aplicare 24 martie—23 aprilie 2012, ratele dobânzilor plătite la rezervele minime obligatorii sunt următoarele:

- 1,28% pe an pentru rezervele minime obligatorii constituite în lei;
- 0,75% pe an pentru rezervele minime obligatorii constituite în euro;
- 0,35% pe an pentru rezervele minime obligatorii constituite în dolari SUA.

Președintele Consiliului de administrație al Băncii Naționale a României,

Mugur Constantin Isărescu

București, 10 aprilie 2012.
Nr. 13.

BANCA NAȚIONALĂ A ROMÂNIEI

C I R C U L A R Ă
**privind rata dobânzii penalizatoare pentru deficitele de rezerve
minime obligatorii în monedă națională începând cu perioada
de aplicare 24 aprilie—23 mai 2012**

În baza dispozițiilor art. 5 și art. 8 alin. (4) din Legea nr. 312/2004 privind Statutul Băncii Naționale a României,

în aplicarea prevederilor art. 12 din Regulamentul Băncii Naționale a României nr. 6/2002 privind regimul rezervelor minime obligatorii, cu modificările și completările ulterioare,

în temeiul art. 48 din Legea nr. 312/2004,

Consiliul de administrație al Băncii Naționale a României h o t ă r ă ș t e:

Începând cu perioada de aplicare 24 aprilie—23 mai 2012, rata dobânzii penalizatoare pentru deficitele de rezerve minime obligatorii constituite în monedă națională este de 14,00% pe an.

Președintele Consiliului de administrație al Băncii Naționale a României,
Mugur Constantin Isărescu

București, 10 aprilie 2012.

Nr. 14.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.70, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72

Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

